सिंदबादच्या सफरी

वैल बिरो

मराठी: अश्विनी बर्वे

सिंदबादच्या सफरी

वैल बिरो

मराठी: अश्विनी बर्वे

फार पूर्वी, बगदाद शहरात, हिंदबाद नावाचा एक गरीब माणूस राहत होता, जो हमाल होता. उन्हाळ्याचे दिवस होते आणि त्याच्याकडे ओझे होते. म्हणून तो थोडा वेळ विश्रांती घेण्यासाठी बसला.लवकरच त्याला समोरच्या भव्य घरातून येणारे संगीत आणि जेवणाचा मधुर सुगंध जाणवला. हिंदबाद मत्सराने म्हणाला "अरे देवा," तो मोठ्याने ओरडला, "या घराच्या मालकाने असे काय केले आहे की त्याला इतकी संपत्ती मिळाली?"

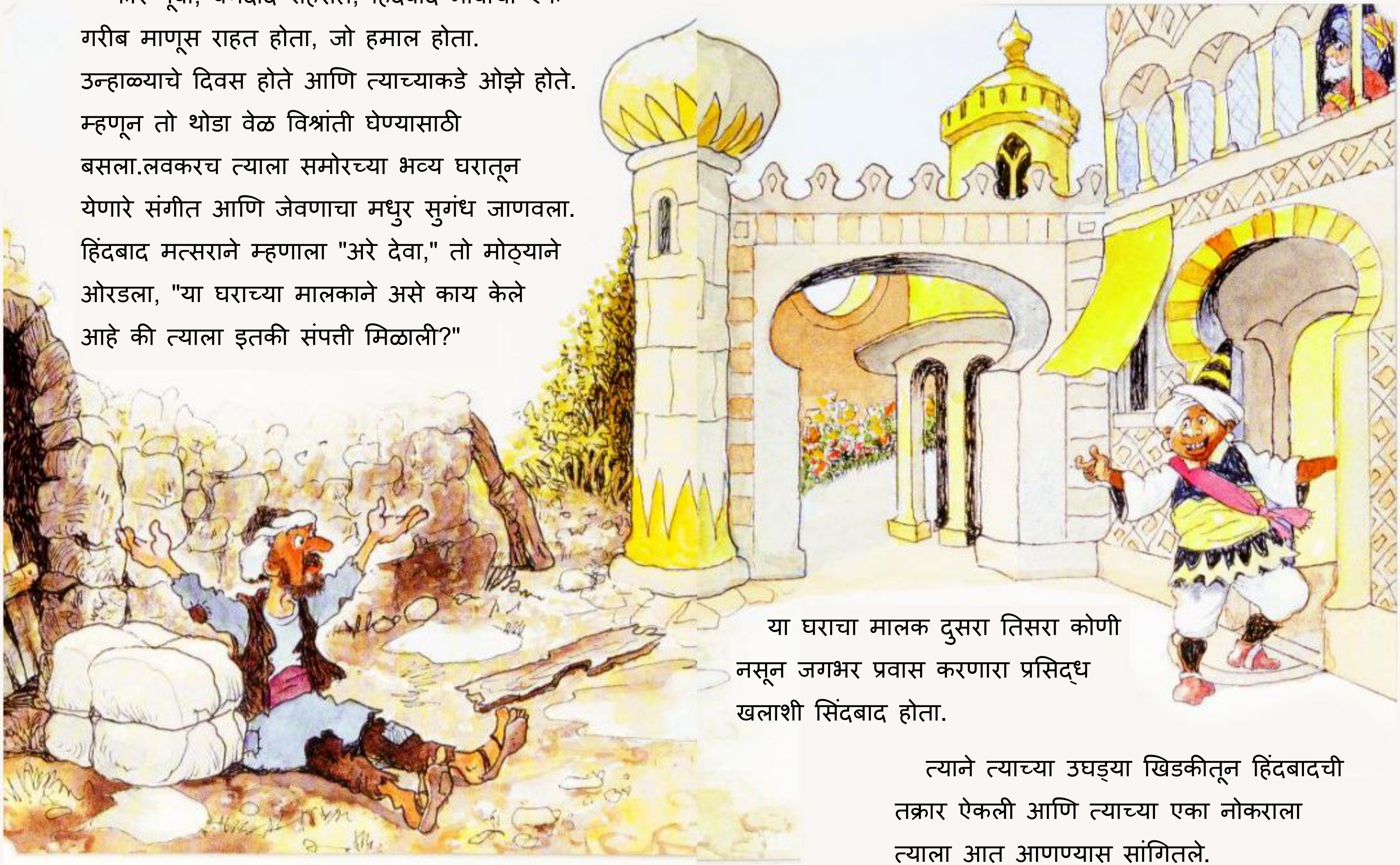

या घराचा मालक दुसरा तिसरा कोणी नसून जगभर प्रवास करणारा प्रसिद्ध खलाशी सिंदबाद होता.

त्याने त्याच्या उघड्या खिडकीतून हिंदबादची तक्रार ऐकली आणि त्याच्या एका नोकराला त्याला आत आणण्यास सांगितले.

हिंदबाद एका भव्य हॉलमध्ये शिरला जिथे सिंदबाद पाहुण्यांचे स्वागत करत होता. "आत ये मित्रा. माझ्या शेजारी बस आणि काहीतरी खाऊन घे."

जेवणानंतर, सिंदबाद म्हणाला, “तुला पडलेल्या प्रश्नाबद्दल, मी तुला आणि माझ्या मित्रांना माझ्या प्रवासाची कहाणी सांगेन, आणि मग तुम्हीच ठरवा की मी या संपत्तीसाठी किती पात्र आहे."

पहिला प्रवास

सिंदबादने सुरुवात केली: मी तरुण होतो जेव्हा मी इतर व्यापाऱ्यांसोबत पूर्व महासागरातील बेटांवर व्यापार करण्यासाठी निघालो होतो. एके दिवशी, काही आठवड्यांच्या खराब हवामानानंतर, आम्हाला एक लहान बेट दिसले, जिथे आम्हाला विश्रांती घेता येईल असे वाटले आणि कोरड्या जमिनीवर जेवण्याची संधी मिळेल असे वाटले.

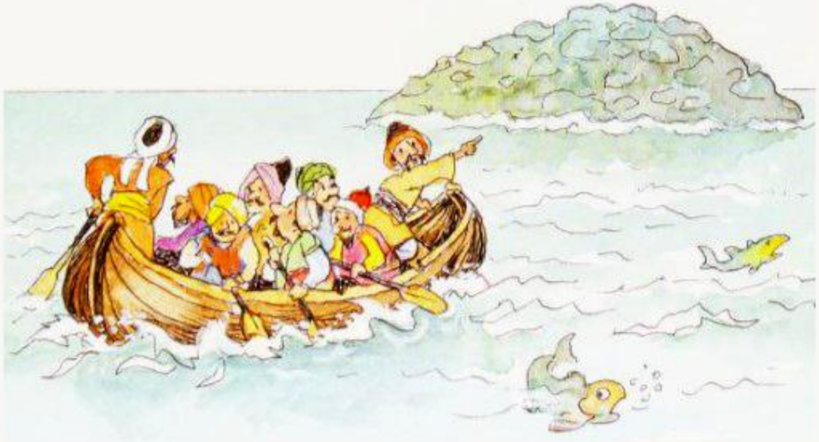

म्हणून आम्ही नाव लावून एका हिरव्यागार ढिगाऱ्यावर चढलो आणि जेवण तयार केले. आम्ही आग पेटवताच, तो ढिगारा हलू लागला – आमच्यासाठी हे खूपच भयावह!

ते काही बेट नव्हते, तर ती एका भयानक समुद्री राक्षसाची पाठ होती! माझ्या मित्रांनी घाबरून उडी मारली, बेफामपणे ते बोटीकडे धावले आणि पूर्ण वेगाने निघून गेले.

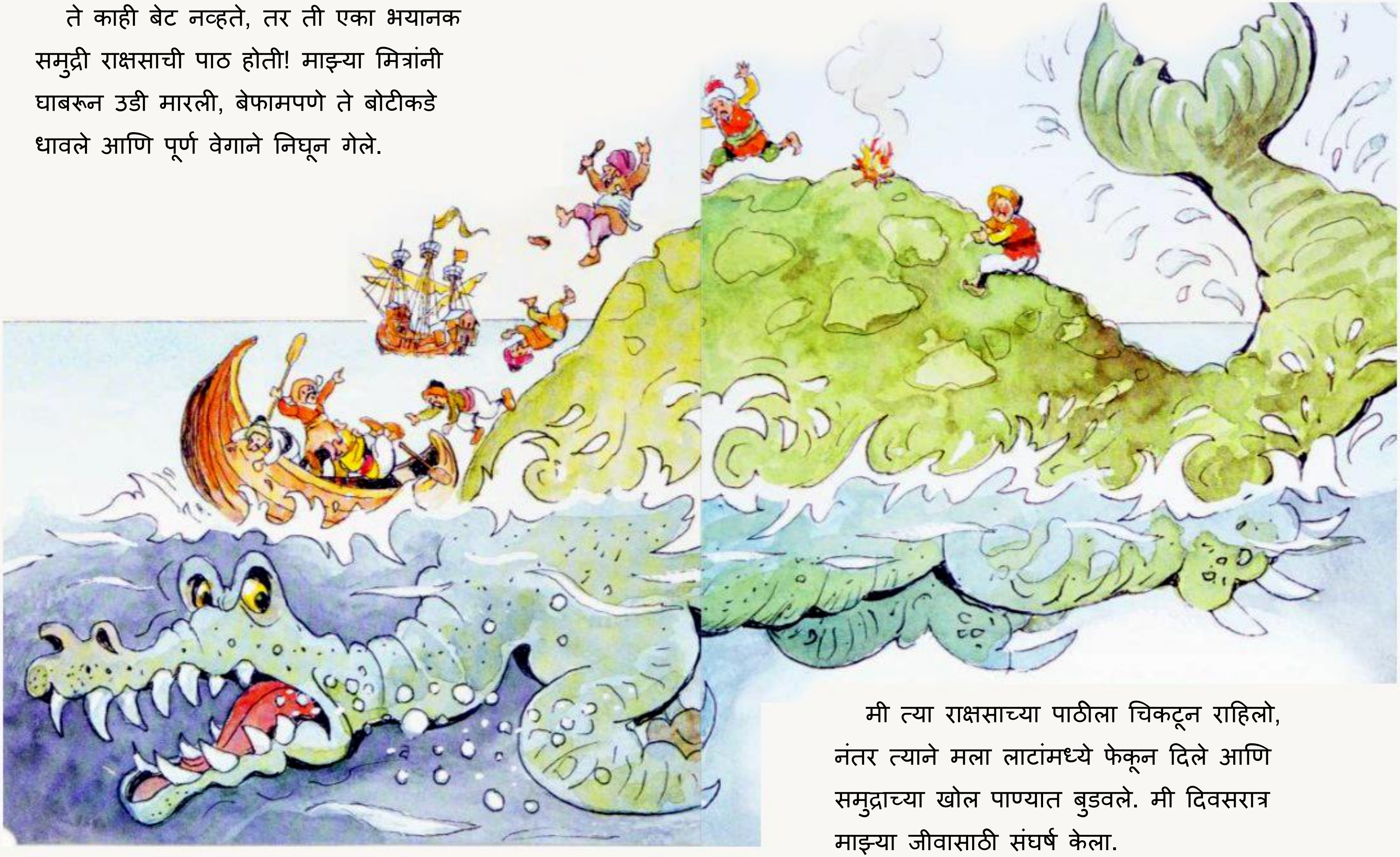

मी त्या राक्षसाच्या पाठीला चिकटून राहिलो, नंतर त्याने मला लाटांमध्ये फेकून दिले आणि समुद्राच्या खोल पाण्यात बुडवले. मी दिवसरात्र माझ्या जीवासाठी संघर्ष केला.

सिंदबाद पुढे म्हणाला: "मी कसा तरी लाकडाच्या तुकड्यावर चिकटून राहण्यात यशस्वी झालो, ज्यामुळे मी बुडण्यापासून वाचलो, पण दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी पूर्णपणे थकलो होतो. तथापि, एका मोठ्या लाटेने मला एका बेटावर फेकले, ज्यामुळे माझे प्राण वाचले. यावेळी ते खरे बेट होते आणि देवाचे आभार, तिथे मला काही अन्न आणि पाणी सापडले.

थोडे बरे वाटल्याने मी आजूबाजूला पाहिले. मला वाटले की ती जागा निर्जन आहे - मग मला एक माणूस काही घोडे चालवत असल्याचे दिसले. त्याने मला सांगितले की तो बेटाच्या शासकाचा वर आहे. "चला," तो म्हणाला, "आपण राजवाड्यात जाऊया. "त्याच्या मैत्रीमुळे आणि माझ्या भयानक संकटानंतर आनंदी राहण्याची संधी मिळाल्याने मी खूप आनंदी होतो.

त्यांच्या विशाल राजवाड्यात, महाराजांनी माझे मनापासून स्वागत केले. मी त्यांना समुद्रातील राक्षसाची आणि जहाज माझ्या सर्व वस्तू घेऊन निघून गेल्यावर मी माझी संपत्ती कशी गमावली याची कहाणी सांगितली. "काही हरकत नाही," तो म्हणाला, "आम्ही तुमची काळजी घेऊ आणि तुम्हाला वाटेल तोपर्यंत तुम्ही आमच्यासोबत राहू शकता."

अशाप्रकारे, मी बेटावर अनेक महिने घालवले, तेथील स्वागतार्ह रहिवाशांच्या सहवासाचा आनंद घेतला. शहराला एक अद्भुत बंदर होते आणि मी दूरदूरच्या खलाशांशी गप्पा मारण्यात बराच वेळ घालवला. मी घरातून काही बातमीची अपेक्षा करत होतो, कारण मला घराची आठवण येऊ लागली होती.

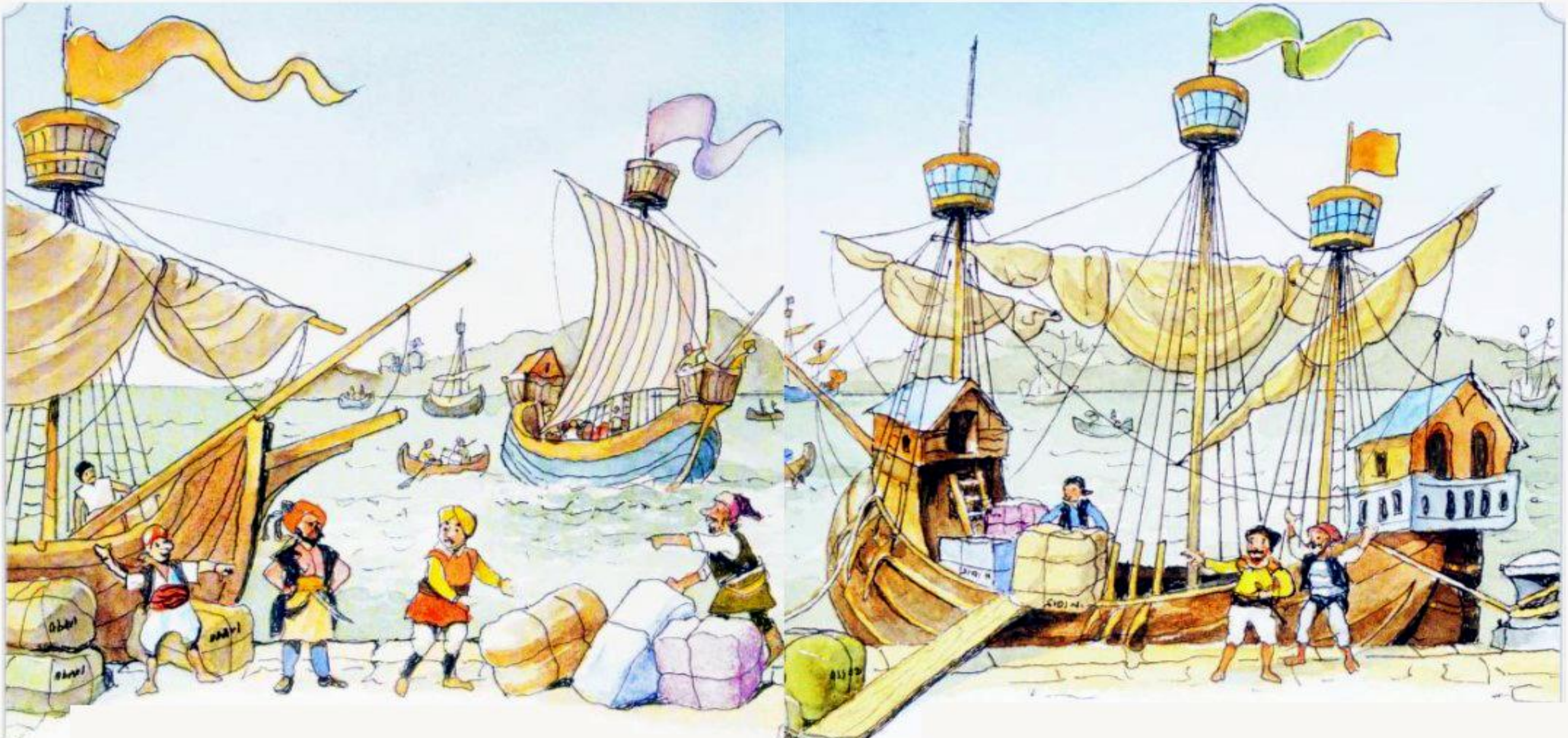

एके दिवशी, बंदरात एक नवीन जहाज आले. मला लगेच कळले की ते तेच जहाज आहे ज्याने मला त्या राक्षसाच्या पाठीवर माझ्या स्वतःच्या भरवशावर सोडले होते! जेव्हा त्याचा माल उतरवला गेला तेव्हा त्यात माझे स्वतःचे पार्सल होते, ज्यावर माझे नाव स्पष्टपणे लिहिलेले होते!

कॅप्टनला, ज्याला वाटत होते की मी मृत आहे. मी सिंदबाद आहे हे पटवून देण्यासाठी मला थोडा वेळ लागला. जेव्हा त्याच्या खलाशांनी मला ओळखले आणि मला जिवंत पाहून आनंद झाला तेव्हाच त्याने होकार दिला आणि माझे सामान परत केले.

आता मी महाराजांनी माझ्यावर केलेल्या सर्व दयाळूपणाची परतफेड काही भेटवस्तू देऊन करू शकलो. मग मी शेवटी घरी परतण्यासाठी निघालो. आम्ही अनेक बंदरांवर थांबलो, जिथे मी माझ्या वस्तूंची इतकी चांगली देवाणघेवाण केली की मी घरी परत येईपर्यंत खूप श्रीमंत झालो, माझ्या कुटुंबाला खूप आनंद झाला.

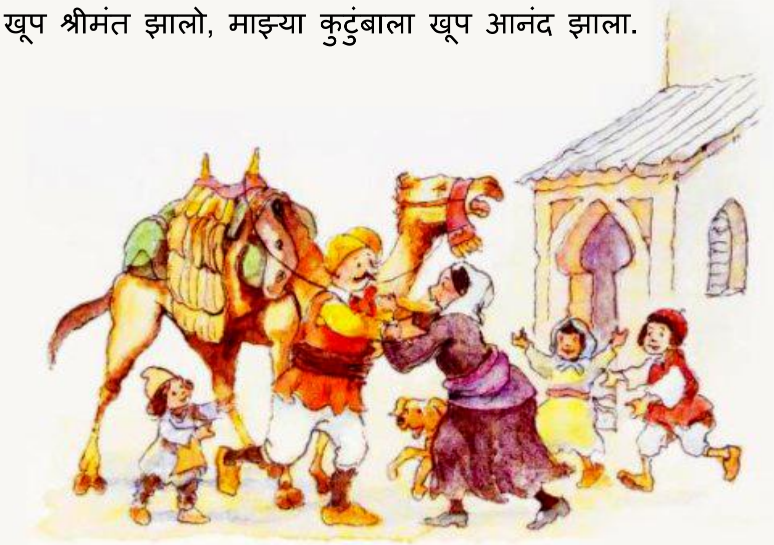

जेव्हा सिंदबादने त्याची कहाणी संपवली, तेव्हा त्याने हिंदबादला सोन्याची एक पिशवी दिली आणि त्याला आणि त्याच्या इतर मित्रांना दुसऱ्या दिवशी परत येण्याचे आमंत्रण दिले.या अनपेक्षित भेटवस्तूने हिंदबाद खूप आनंदी झाला आणि पुढची कहाणी ऐकण्यास उत्सुक झाला.

दूसरी सफर

दुसऱ्या दिवशी, आणखी एका उत्तम जेवणानंतर, सिंदबादने त्याच्या दुसऱ्या साहसाचे वर्णन करायला सुरुवात केली: "जरी मी घरीच राहण्याचा विचार केला होता," तो म्हणाला, "मी अस्वस्थ झालो. म्हणून मी काही सामान घेतले आणि इतर व्यापाऱ्यांसोबत पुन्हा समुद्र ओलांडून नवीन प्रवासाला निघालो."

एके दिवशी आम्ही एका सुंदर बेटाजवळ नांगर घातला, ज्यावर आम्ही भेट देण्याचे ठरवले. आम्ही नांगर टाकला आणि किनाऱ्यावर गेलो.

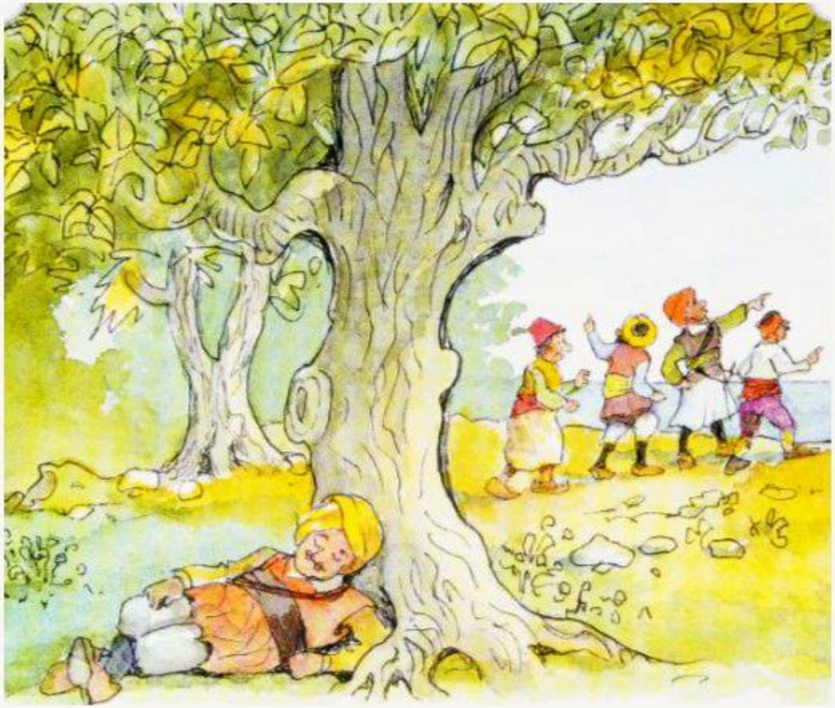

बेटावर उतरल्यावर, माझे साथीदार शोध घेण्यासाठी निघाले, तर मी माझ्या नवीन परिसराचा आनंद घेण्यासाठी झाडाच्या सावलीत बसलो - आणि लवकरच गाढ झोपेत गेलो. काही तासांनी जेव्हा मी जागा झालो, तेव्हा मी निराश झालो, कारण बाकीचेखलाशी जहाजावर परतले होते - आणि, तुम्ही विश्वास ठेवाल का, ते निघून गेले होते! मी पुन्हा अडकलो होतो.

मी आजूबाजूला पाहण्यासाठी एका झाडावर चढलो. समुद्रात, मला आमचे जहाज क्षितिजावर गायब होताना दिसले, पण झाडाच्या आत डोकावल्यावर काहीतरी मोठे आणि पांढरे दिसले. मी ते काय आहे हे बघण्यासाठी थोडे पुढे गेलो. आणि तिथे मला सुमारे पंधरा पावलावर एक मोठे अंडे दिसले. मी इतके मोठे अंडं बघून गोंधळात पडलो होतो, तेव्हा अचानक एक काळी सावली त्यावर आणि माझ्यावर पडली. मी वर पाहिले आणि पाहिले...

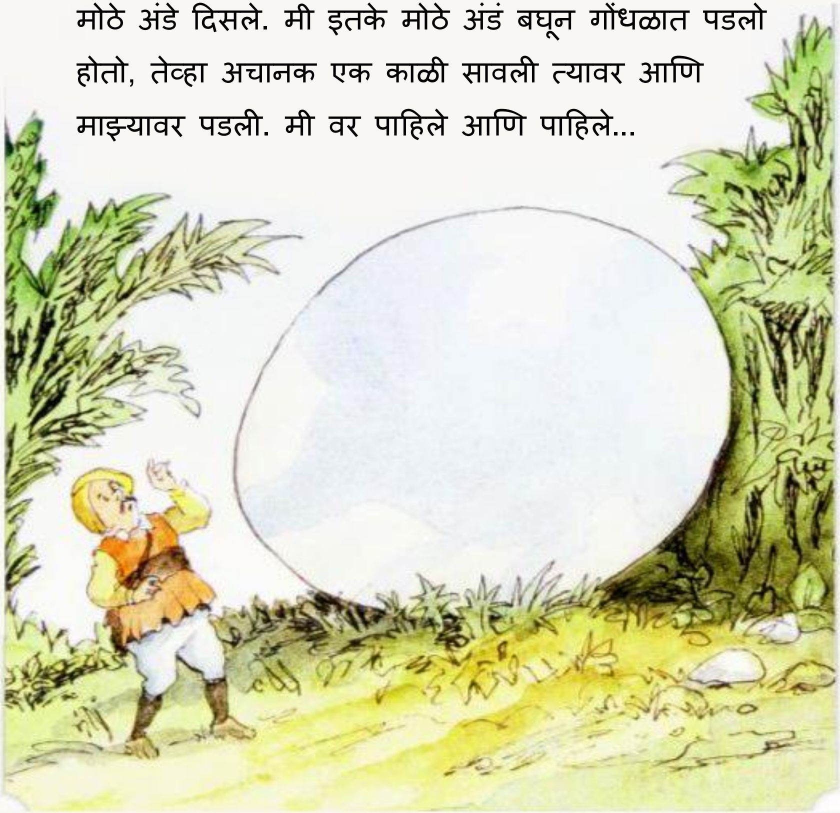

एक प्रचंड पक्षी डोक्यावर घिरट्या घालत होता. हा तोच पौराणिक पक्षी असावा ज्याबद्दल मी अनेकदा खलाशांना भीतीने बोलताना ऐकले होते. मग माझ्या मनात विचार आला: तो पक्षी बेटावरून माझ्यासाठी बाहेर पडण्याचा मार्ग असू शकतो का? तो अंड्यावर बसण्यासाठी खाली उतरताच मी माझी पगडी उघडली आणि स्वतःला त्याच्या पायाला बांधले. मग मी वाट पाहत राहिलो.

पहाटेच्या वेळी, माझ्या अपेक्षेप्रमाणे, गरुड उडून गेला आणि मलाही सोबत घेऊन गेला. तो प्रचंड पक्षी इतका वेगाने आणि इतका उंच उडाला की मी बेशुद्ध झालो आणि जेव्हा आम्ही एका खोल दरीत उतरलो तेव्हाच मी शुद्धीवर आलो. गरुड त्याच्या चोचीत एक मोठा साप घेऊन उडून जाण्यापूर्वीच मी स्वतःला लवकर सोडवले.

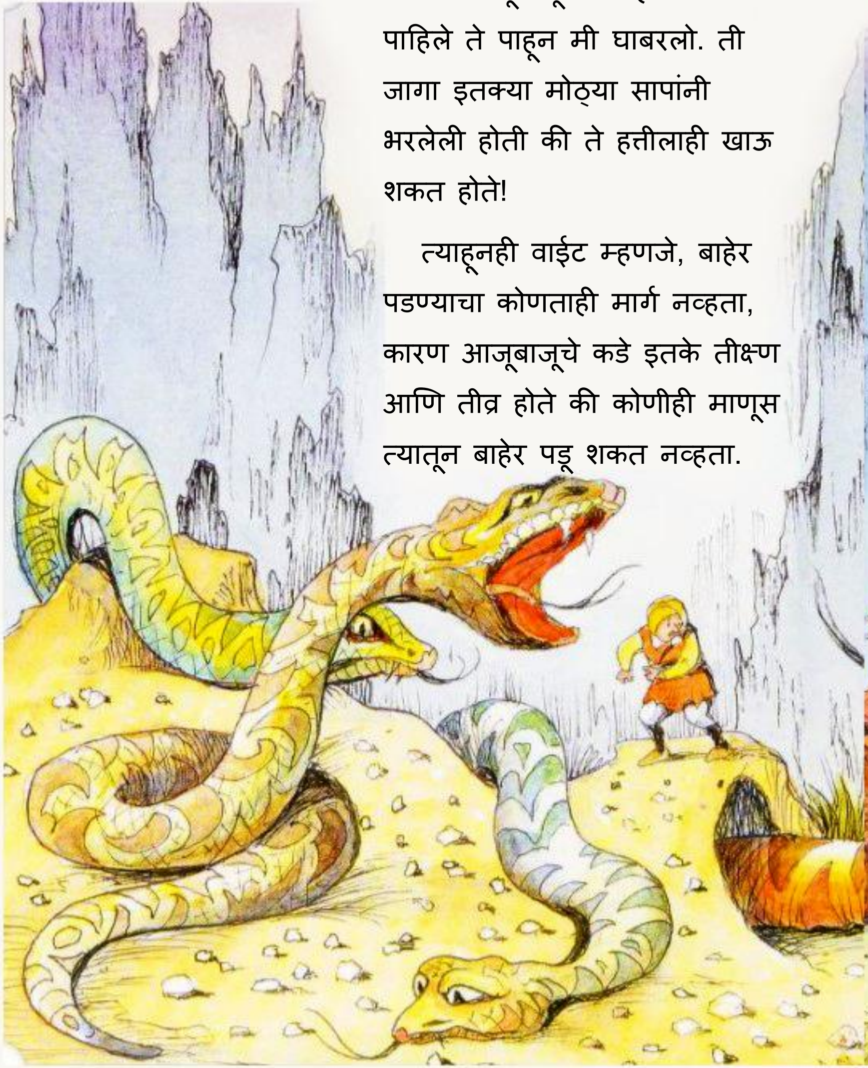

मी आजूबाजूला पाहिले आणि जे पाहिले ते पाहून मी घाबरलो. ती जागा इतक्या मोठ्या सापांनी भरलेली होती की ते हत्तीलाही खाऊ शकत होते!

त्याहूनही वाईट म्हणजे, बाहेर पडण्याचा कोणताही मार्ग नव्हता, कारण आजूबाजूचे कडे इतके तीक्ष्ण आणि तीव्र होते की कोणीही माणूस त्यातून बाहेर पडू शकत नव्हता.

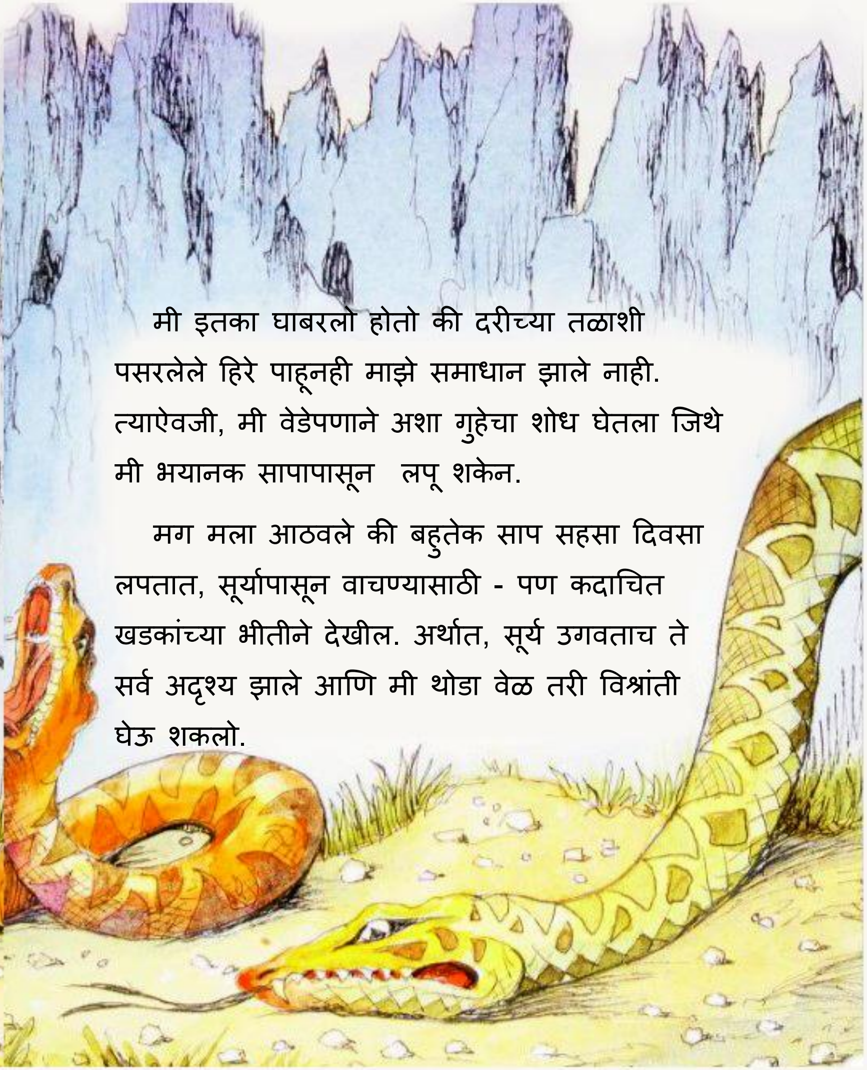

मी इतका घाबरलो होतो की दरीच्या तळाशी पसरलेले हिरे पाहूनही माझे समाधान झाले नाही. त्याऐवजी, मी वेडेपणाने अशा गुहेचा शोध घेतला जिथे मी भयानक सापापासून लपू शकेन.

मग मला आठवले की बहुतेक साप सहसा दिवसा लपतात, सूर्यापासून वाचण्यासाठी - पण कदाचित खडकांच्या भीतीने देखील. अर्थात, सूर्य उगवताच ते सर्व अदृश्य झाले आणि मी थोडा वेळ तरी विश्रांती घेऊ शकलो.

पण जास्त वेळ नाही! अचानक, जवळून काहीतरी जोरात धडकून खाली कोसळले.

मला धक्काच बसला: तो कच्च्या मांसाचा एक मोठा तुकडा होता! जसजसे आणखी तुकडे पडले तसतसे मी वर पाहिले आणि लोक दगडांवर जमलेले आणि ते खाली फेकणारे दिसले. मांसाचे तुकडे आजूबाजूला पसरलेल्या हिऱ्यांवर पडले.

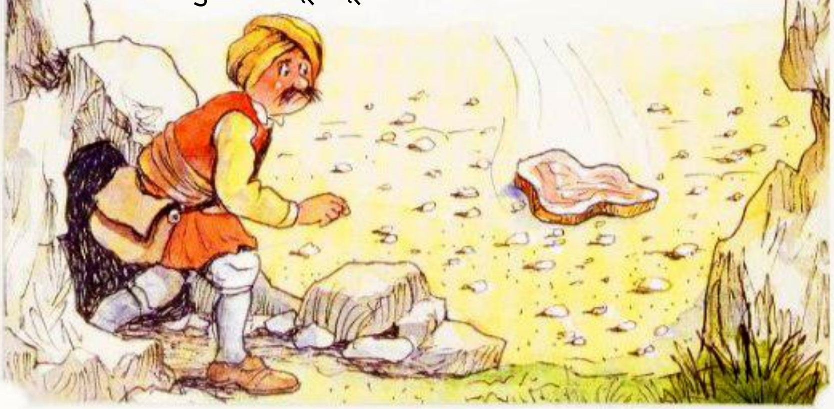

मला त्या कथा आठवल्या ज्या व्यापारी मांस फेकून हिरे शोधत असत आणि जेव्हा मांसाचा एक जड तुकडा हिऱ्यांवर पडायचा तेव्हा रत्ने त्यावर चिकटून राहायची. मग गरुड खाली झपाटून मांस त्यांच्या पिल्लांना खायला घालण्यासाठी त्यांच्या घरट्यात घेऊन जायचे. मग व्यापारी घरट्यांकडे धावत असत, गरुडांना घाबरवण्यासाठी मोठ्याने ओरडत असत आणि स्वतःसाठी हिरे गोळा करायचे.

मला वाटले की या भयानक जागेतून बाहेर पडण्याचा हा एकमेव मार्ग आहे का? म्हणून मी माझी बॅग मी वाहून नेऊ शकेन तितके हिरे भरले, माझी पगडी घातली आणि माझ्या पाठीला मांसाचा तुकडा बांधला. मग मी तोंड खाली करून वाट पाहत बसलो.

लवकरच, गरुड आले. ते प्रचंड पक्षी होते, आणि त्यापैकी सर्वात मोठ्याने माझ्या पाठीला बांधलेले मांस पाहिले, ते उचलले - आणि मीही - आणि उंच कड्यावरून उडून गेला.

गरुडांना घाबरवण्यासाठी व्यापारी धावत आले आणि त्यांना मी जमिनीवर पडलेला आढळला, माझी बॅग हिऱ्यांनी भरलेली होती.

माझी कहाणी ऐकून ते आश्चर्यचकित झाले, पण जेव्हा मी त्यांना हिरे वाटायचे असे सांगितले तेव्हा त्यांना खूप आनंद झाला.

अशाप्रकारे, सिंदबादने शेवटी वाटेतल्या विविध बेटांवरचे त्याचे हिरे विकून घरी परतण्याचा मार्ग मोकळा केला. माझ्या कुटुंबाने आणि माझ्या शेजाऱ्यांनी, ज्यांच्यासोबत मी माझी नवीन संपत्ती शेअर केली होती, त्यांचेही आनंदाने स्वागत केले.

हिंदबादला आणखी एक सोन्याची थैली मिळाली आणि दुसऱ्या रात्री आणखी एक उल्लेखनीय कहाणी ऐकण्यासाठी परत येण्याचे आमंत्रण मिळाले.

तिसरी सफर

दुसऱ्या दिवशी संध्याकाळी, जेवणानंतर, सिंदबाद पुन्हा सुरू झाला:घरगुती जीवनातील सुखसोयी मला अधिक साहसाच्या इच्छेपासून मुक्त करू शकल्या नाहीत. म्हणून लवकरच मी व्यापाऱ्यांच्या गटासह बेटांमधील दुसऱ्या प्रवासाला निघालो.

आमच्या प्रवासाच्या पाचव्या दिवशी, आम्ही अन्नासाठी एका बेटावर नांगर घातला. मी आधी सांगितल्याप्रमाणे, तिथे आम्हाला एक रॉकचे अंडे सापडले. ते उबणार होते.

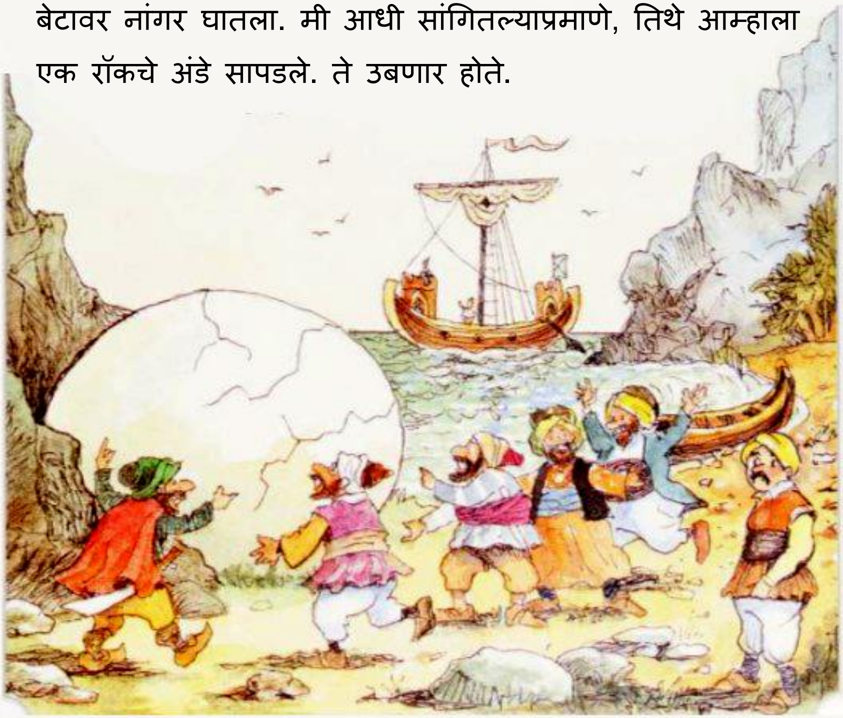

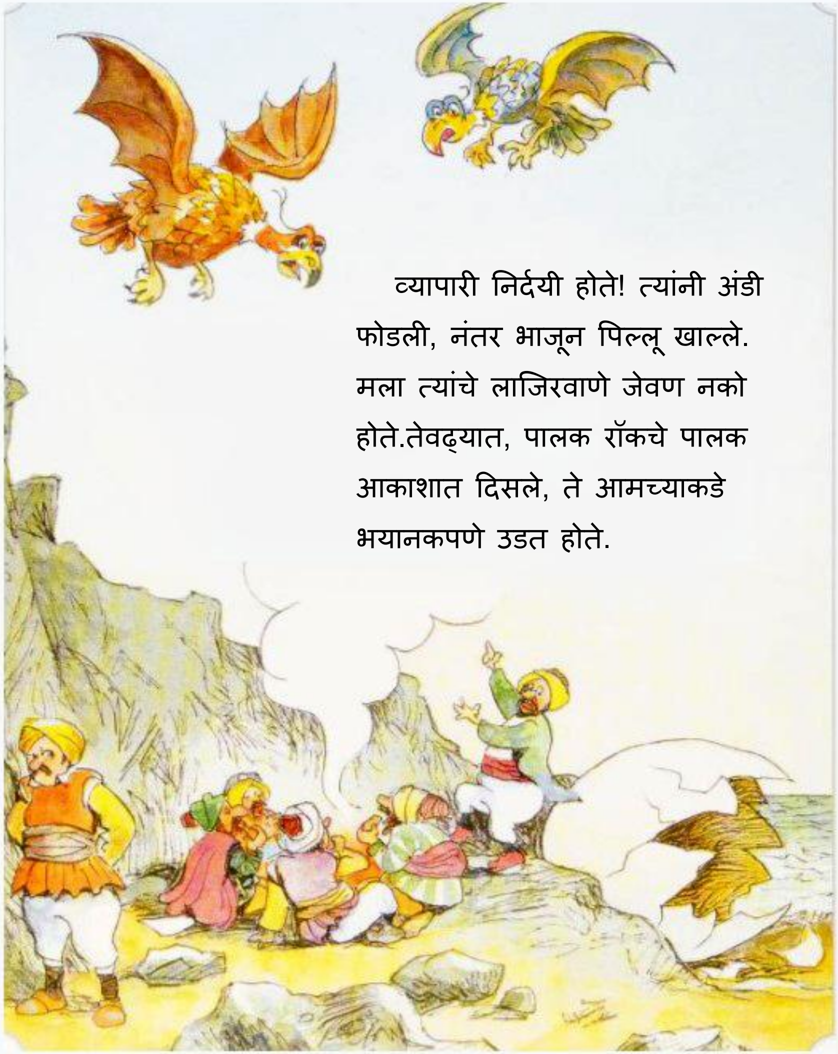

व्यापारी निर्दयी होते! त्यांनी अंडी फोडली, नंतर भाजून पिल्लू खाल्ले. मला त्यांचे लाजिरवाणे जेवण नको होते.तेवढ्यात, पालक रॉकचे पालक आकाशात दिसले, ते आमच्याकडे भयानकपणे उडत होते.

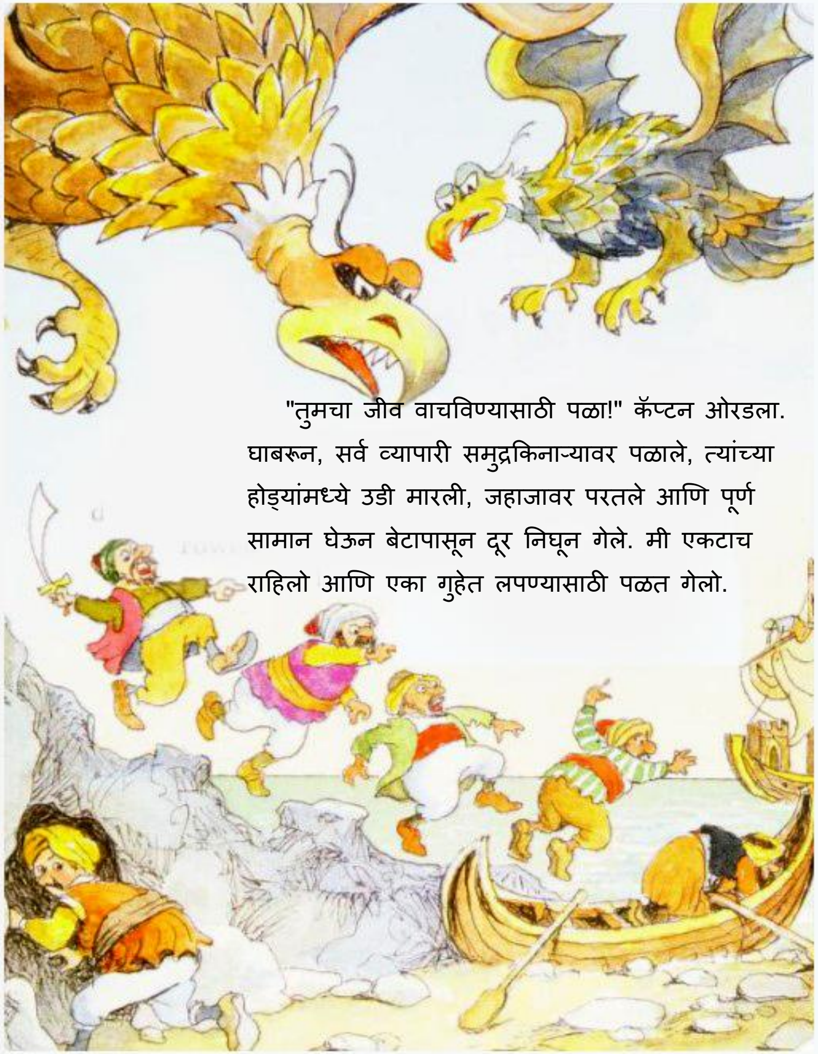

"तुमचा जीव वाचविण्यासाठी पळा!" कॅप्टन ओरडला. घाबरून, सर्व व्यापारी समुद्रकिनाऱ्यावर पळाले, त्यांच्या होड्यांमध्ये उडी मारली, जहाजावर परतले आणि पूर्ण सामान घेऊन बेटापासून दूर निघून गेले. मी एकटाच राहिलो आणि एका गुहेत लपण्यासाठी पळत गेलो.

काय घडले आहे हे लक्षात येताच, तो महाकाय पक्षी उडून त्याच्या तुटलेल्या अंड्याजवळ आला. त्या पक्षांनी प्रत्येकाने एक मोठा दगड धरला आणि जहाजाच्या मागे उडू लागले.

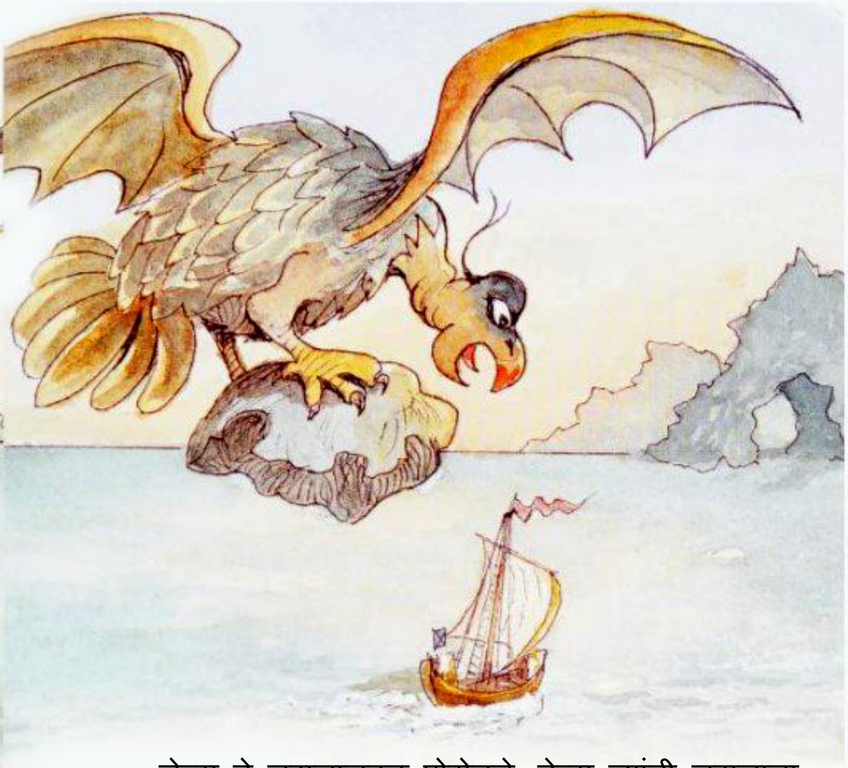

जेव्हा ते जहाजाजवळ पोहोचले, तेव्हा त्यांनी जहाजाला लक्ष्य केले. मग त्यांनी खाली उडी मारली आणि प्रत्येकाने एक दगड फेकला. दोन्ही दगड जहाजावर आदळले, जे तुटून पडले आणि काहीही मागमूस न ठेवता बुडाले, माझे सर्व कर्मचारी आणि सामान बुडले.

सिंदबाद म्हणाला, "ही दुर्घटना पाहून मला धक्का बसला, पण मला असे वाटले की रॉक्ला त्याचे पिल्लू मेल्याचा राग आला होता. तो पळून गेल्यानंतर, मला आश्चर्य वाटू लागले की पुढे माझे काय होईल. सुदैवाने, मला भरपूर फळे आणि गोड पाणी मिळाले, म्हणून मी कसा तरी वाचलो, तीन दिवसांनंतर, समुद्रकिनाऱ्याजवळ एक जहाज आले."

माझी कहाणी ऐकून जहाजावरील व्यापारी आश्चर्यचकित झाले आणि त्यांनी माझ्या साथीदारांच्या नशिबी आणि माझ्या सर्व मालाच्या नुकसानीबद्दल दुःख व्यक्त केले.

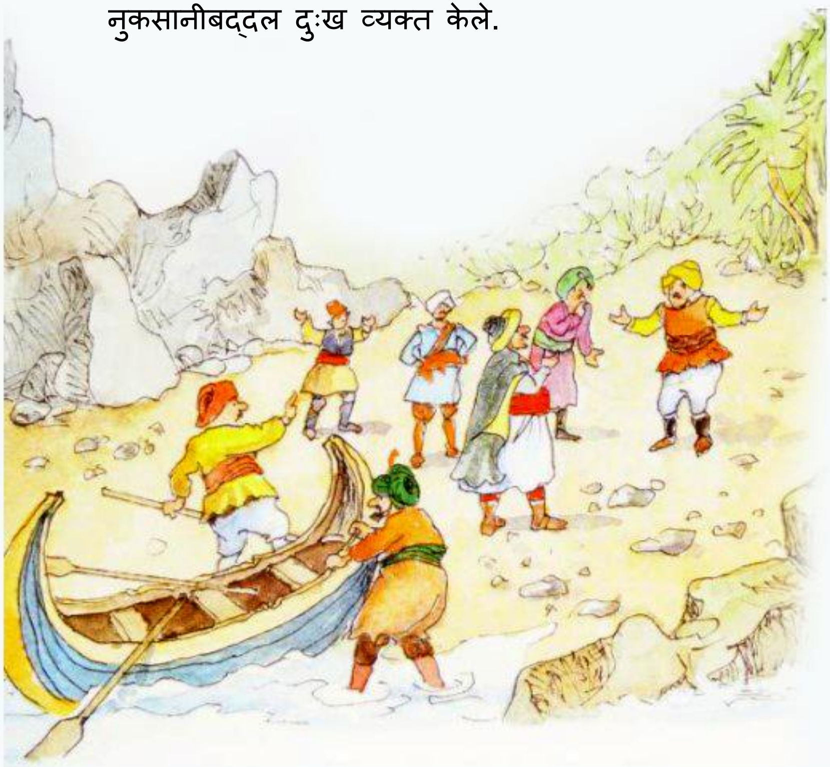

त्यांनी मला नारळाच्या शोधात सामील होण्यासाठी आमंत्रित केले. "तुम्हाला ते खूप फायदेशीर वाटेल."

मी आनंदाने त्यांच्यात सामील झालो आणि बराच प्रवास केल्यानंतर, आम्ही नारळाच्या झाडांच्या एका झुडुपाजवळ पोहोचलो. झाडे इतकी उंच होती की त्यावर चढून वरच्या नारळांपर्यंत पोहोचणे आमच्यासाठी अशक्य होते. तथापि, माकडांचा एक गट झाडाच्या शेंड्यावर बडबड करत होता. आमच्या गटातील एका सदस्याने आम्हाला आमच्या पायातील काही खडे उचलून माकडांवर फेकून काय झाले ते पाहण्यास सांगितले...

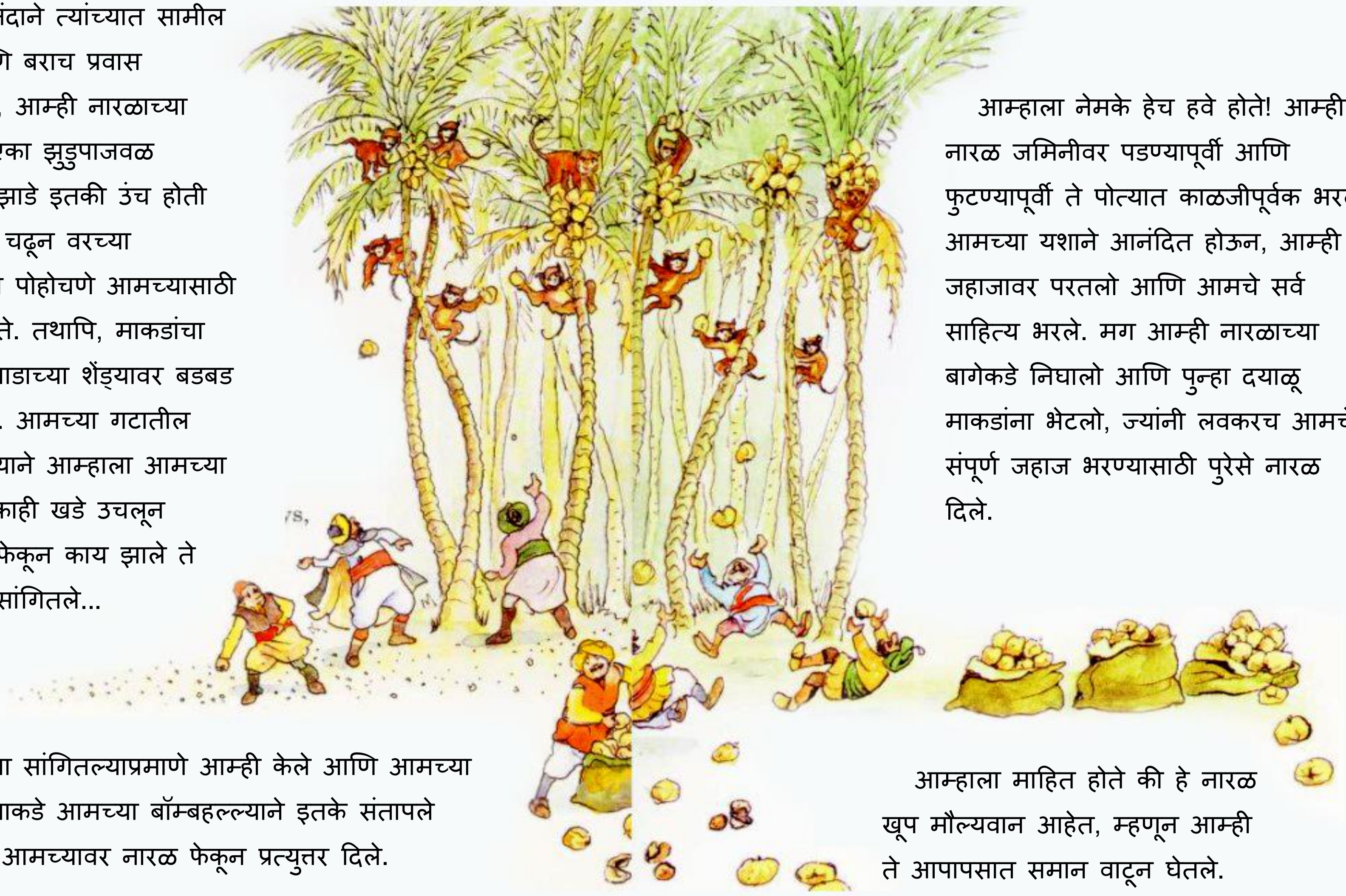

आम्हाला नेमके हेच हवे होते! आम्ही नारळ जमिनीवर पडण्यापूर्वी आणि फुटण्यापूर्वी ते पोत्यात काळजीपूर्वक भरले. आमच्या यशाने आनंदित होऊन, आम्ही जहाजावर परतलो आणि आमचे सर्व साहित्य भरले. मग आम्ही नारळाच्या बागेकडे निघालो आणि पुन्हा दयाळू माकडांना भेटलो, ज्यांनी लवकरच आमचे संपूर्ण जहाज भरण्यासाठी पुरेसे नारळ दिले.

आम्हाला सांगितल्याप्रमाणे आम्ही केले आणि आमच्या आनंदाने माकडे आमच्या बॉम्बहल्ल्याने इतके संतापले की त्यांनी आमच्यावर नारळ फेकून प्रत्युत्तर दिले.

आम्हाला माहित होते की हे नारळ खूप मौल्यवान आहेत, म्हणून आम्ही ते आपापसात समान वाटून घेतले.

या भाग्यवान विश्रांतीनंतर, आम्ही अनेक बेटांवर प्रवास केला, स्थानिक लोकांसोबत मसाले, मिरपूड किंवा मोती यांच्यासाठी नारळांची देवाणघेवाण केली. नारळाचे दूध हे अनेक ठिकाणी खूप मौल्यवान पेय होते आणि आम्हाला त्याची चांगली किंमतही मिळाली.

सिंदबादच्या म्हणण्यानुसार, जेव्हा व्यापाऱ्यांनी सर्व नारळ विकले तेव्हा ते वेगळे झाले. मी माझ्या मालाचा आणि नफ्याचा वाटा घेतला आणि घरी निघालो. मी माझ्या नफ्यातील दहावा भाग गरिबांना वाटला आणि माझ्या कुटुंबासह घरी विश्रांती घेतली.

पूर्वीप्रमाणे, हिंदबादला सोन्याची आणखी एक थैली देण्यात आली आणि दुसऱ्या रात्री परत येण्यास सांगितले.

शेवटची सफर

दुसऱ्या रात्री, जेवणानंतर, सिंदबादने त्याच्या शेवटच्या साहसाची कहाणी सांगायला सुरुवात केली:

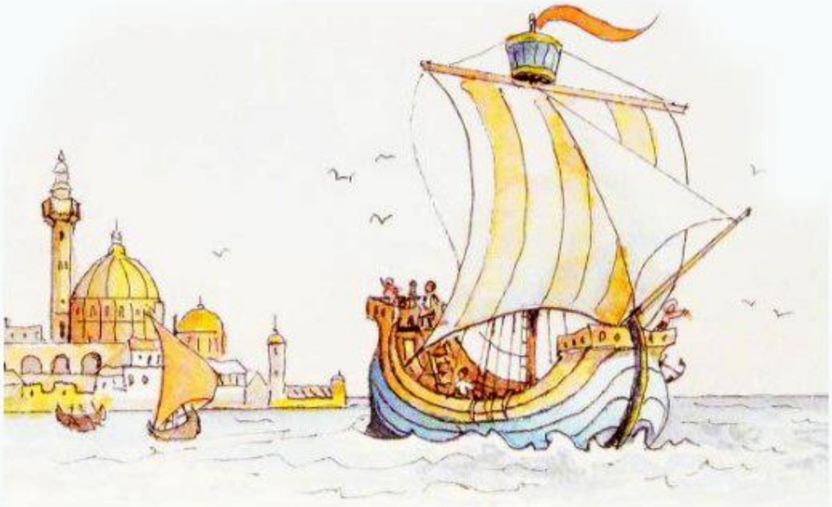

तो म्हणाला, मी म्हातारा होत चाललो होतो आणि मला वाटले की माझे प्रवासाचे दिवस संपले आहेत. पण काही मित्रांनी मला त्यांच्यासोबत येण्यास भाग पाडले आणि मी त्यांना विरोध करू शकलो नाही. म्हणून आम्ही आमच्या जहाजावर मौल्यवान वस्तू विकण्यासाठी भरल्या आणि पुन्हा एकदा, मी एका नवीन प्रवासाला निघालो.

अरेरे, या प्रवासाची सुरुवात वाईट झाली - कारण ज्या दिवशी आम्ही बंदर सोडले त्याच दिवशी समुद्री चाच्यांच्या टोळीने आमच्यावर हल्ला केला! तलवारी घेऊन ते जहाजावर चढले तेव्हा आम्हाला आमच्या जीवाची भीती वाटली. पण आम्ही कोणताही प्रतिकारकेला नाही, त्यामुळे त्यांनी बेड्या ठोकल्या.

त्यांनी आमचे जहाज दूरच्या बंदरात ओढले आणि त्या काळातील प्रथेप्रमाणे आम्हाला गुलामांसारखे विकले.मी भाग्यवान होतो की एका दयाळू मालकाने मला विकत घेतले तो माझ्याशी चांगला वागत होता. त्याने मला चांगले अन्न आणि निवारा दिला आणि माझ्याविषयी त्याची कोणतीही तक्रार नव्हती – फक्त माझ्या स्वातंत्र्याशिवाय आणि जहाजावरील माझ्या सर्व सामानाशिवाय, जे समुद्री चाच्यांनी चोरले होते.

एके दिवशी, माझ्या मालकाने मला जंगलात नेले आणि एका झाडावर चढण्याचा आदेश दिला, तो म्हणाला, "आता हत्तींना जाताना पहा आणि ते जाईपर्यंत तिथेच थांबा. मग चांगले दात असलेला हत्ती निवड आणि त्याला मारून टाक." त्याने माझ्यासाठी काही अन्न ठेवले आणि तो शहरात परतला. हत्तीसारख्या महान प्राण्याला मारण्यास मी खूप संकोच करत होतो, पण मी गुलाम होतो आणि आदेश हा आदेशच असतो.

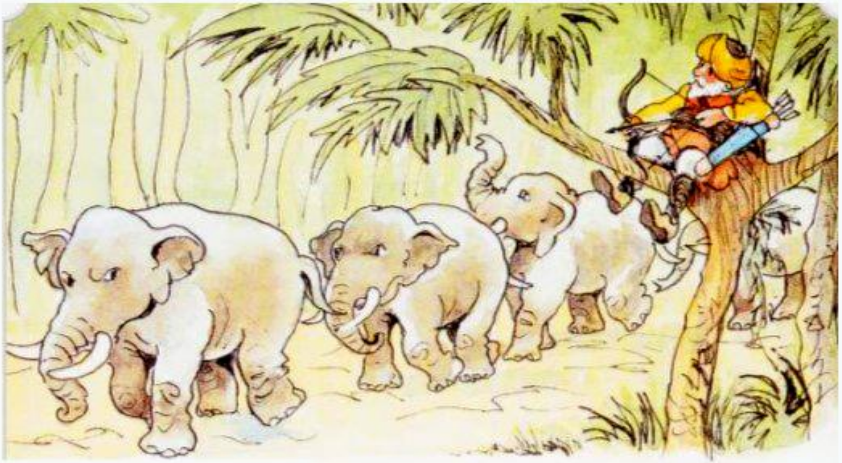

दुसऱ्या दिवशी सकाळी - जड अंतःकरणाने - मी माझ्या धनुष्यबाणाने एक हत्ती मारला.

माझा मालक खूप खूश झाला. आम्ही त्या बिचाऱ्या हत्तीला पुरायला गेलो, पण त्याचे दात आम्ही जपून ठेवले. मग मला कळले की माझ्या मालकाने मला त्या भव्य प्राण्याला फक्त त्याच्या मौल्यवान हस्तिदंतासाठी मारण्याचा आदेश दिला होता.

दुसऱ्या दिवशी, माझ्या मालकाने मला दुसरा हत्ती मारण्याचा आदेश दिला. पण जेव्हा हत्ती आले, तेव्हा पुढे जाण्याऐवजी ते थांबले आणि माझ्याकडे पाहू लागले. मी घाबरलो. मग त्यांच्या नेत्याने त्याची सोंड मी बसलेल्या झाडाभोवती गुंडाळली आणि तत्याने झाड इतक्या जोरात हलवले की मी त्याच्या पायाजवळ पडलो. मला भीती वाटत होती की तो मला चिरडून मारेल!

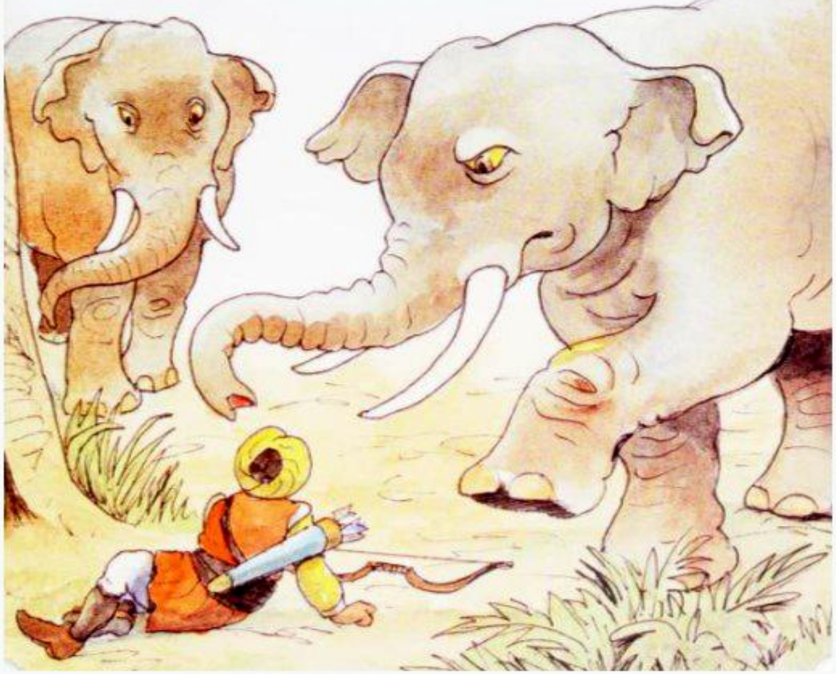

पण नाही—त्याने मला उचलले, त्याच्या पाठीवर बसवले आणि इतरांसोबत मला जंगलातून एका गूढ, लपलेल्या जंगलात नेले, जिथे त्याने मला हळूवारपणे जमिनीवर खाली केले आणि जाऊ दिले. मी आश्चर्याने आजूबाजूला पाहिले.

ते जंगल जुन्या हत्तींच्या हाडांनी आणि हस्तिदंताने भरलेले होते. ही तीच प्रसिद्ध हत्ती स्मशानभूमी होती ज्याबद्दल मी खूप कथा ऐकल्या होत्या! असे वाटत होते की हत्तींना माहित होते की मी फक्त त्यांच्या दातांच्या मागे लागलो आहे, आणि म्हणून त्यांनी मला त्यांच्या गुप्त दफनभूमीवर आणले होते, जणू काही त्यांना म्हणायचे होते: "आम्ही येथे आहोत. तुम्हाला हवे ते सर्व हस्तिदंत घ्या, पण आम्हाला गोळी मारू नका!"

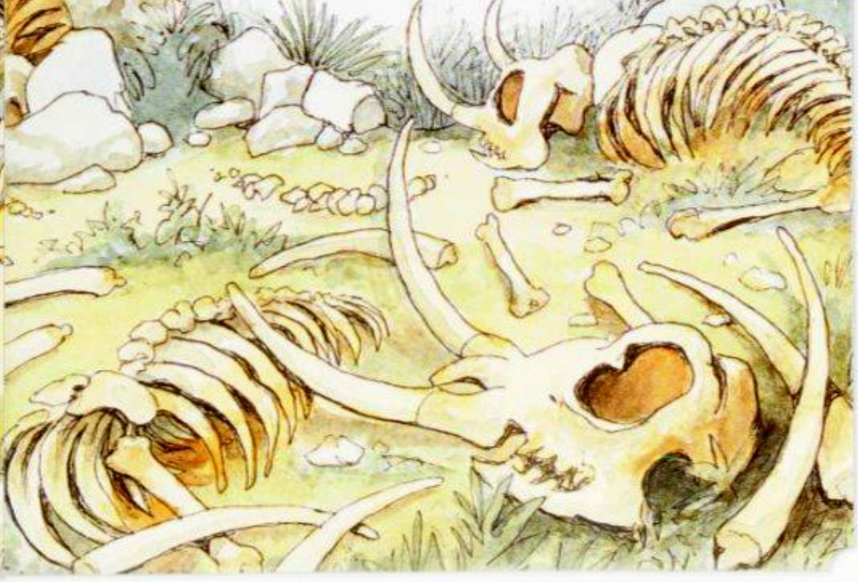

माझ्या मालकाला खूप आनंद झाला की मला त्याच्यासाठी इतका मोठा खजिना सापडला. आम्ही एका पाळीव हत्तीवर बसून बागेत परतलो आणि दोन मोठ्या टोपल्या दातांनी भरल्या. हत्तींच्या स्मशानभूमीत अनेक वेळा गेल्यानंतर, माझ्या मालकाचे कोठार हस्तिदंताने भरले गेले.

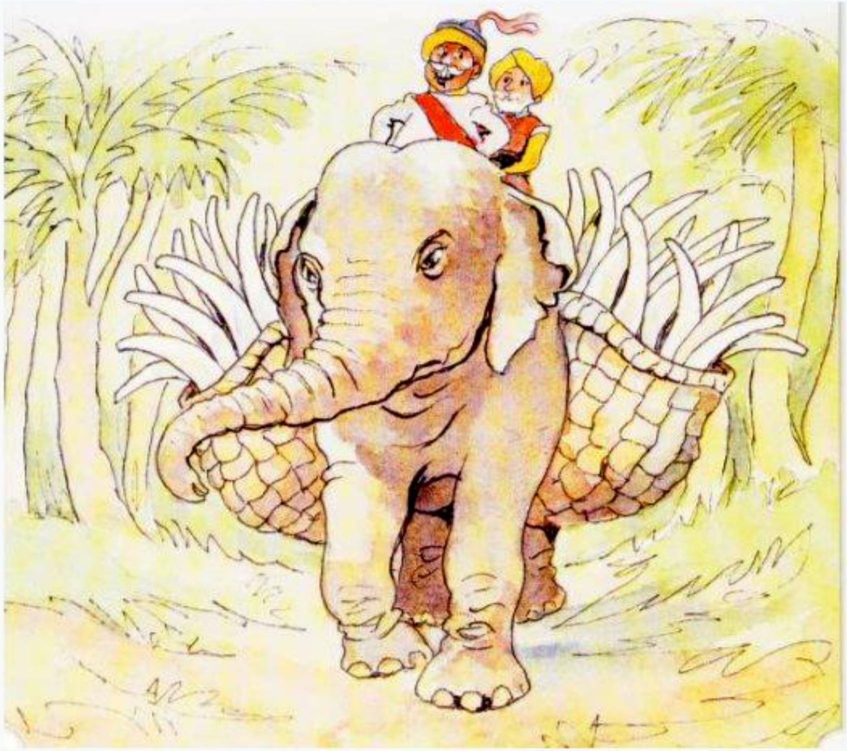

बक्षीस म्हणून, त्याने मला फक्त माझे स्वातंत्र्यच दिले नाही, तर त्याच्या हस्तिदंताच्या साठ्याचा अर्धा भागही दिला, जो खूप मौल्यवान होता हे मला माहित होते!

सिंदबाद म्हणाला, "आम्ही घरी परतत असताना, मला आमच्या प्रवासात आलेले सर्व धोके आठवले - समुद्रातील राक्षस, खडक आणि महाकाय साप - आणि माकडे आणि हत्तींकडून मिळालेली दयाळू वागणूक देखील. म्हणून मी माझ्या दयाळू गुलाम-मालकासारखे उदार होण्याचा आणि माझी संपत्ती गरजूंना वाटून देण्याचा निश्चय केला.

सर्वांनी सिंदबादचे आभार मानले, विशेषतः बिचाऱ्या हिंदबादने सिंदबादचे आभार मानले कारण त्याने कथा इतक्या चांगल्या प्रकारे सांगितल्याबद्दल. "महाराज," तो म्हणाला, "तुमच्या धोकादायक साहसांच्या कथांनी हे पूर्णपणे सिद्ध केले आहे की तुम्ही आता उपभोगत असलेल्या सर्व सुखसोयींना पात्र आहात. सिंदबाद द सेलर, तुम्हाला दीर्घ आणि आनंदी आयुष्य लाभो!"

समाप्त